

Ledene cvetice.

o je ljubi Bog ustrvaril cvetice človeku v radost in veselje, poslal jih je doli na zemljo, da si vsaka poišče prostorček, kder bode rastla, vspevala in cvetela.

A neizkušene cvetice niso poznale ne pota, ne krajev, najmanjše izmej njih so se celó bale dolgega potovanja. Svitle solzice se jim uderó po lepih ličicah in milo prosijo ljubega Boga, da bi jim dal voditelja na pot.

Dobrotljivi Stvarnik se nasmeji njihovej tesnosrčnosti in bojazni, razdeli je v tri oddelke ter jim obljubi voditelja, ki je bode v vsakem kraji in ob vsakem času varoval nevarnostij. Cvetice so bile zadovoljne in Gospod jim velí odpotovati. In glej! Jedva se podajo na pot vže jim priskače ljubezniv deček naproti. Zórno zardela lica so mu krili beli, kodrasti lasje in njegov glas je bil prijeten kakor sladko petje drobnih ptičic. Rekli mu so vigred. Lehkonoge, bojazljive cvetice prvega oddelka so se mu takój pridružile in mu sledile; bili so: snegobeli zvončki, rahlo rdečkaste veternice, višnjave jeternice, modre vijolice in še mnogo, mnogo drugih. Bohotne cvetice drugega oddelka: dehteče rože, ošabni naprstniki, pogumni ostrožnik, žareče lilije in še mnogo drugih, katerim se je belolási deček dozdeval neizkušen in preošaben, šle so svojo pot naprej. — Ne dolgo in srečajo zalega mladeniča lepe vitke rasti. Dopadel se jim je in pridružile so se njemu. Rekli mu so: sél vročega poletja. Na poti so ostale samó zakasnele cvetice tretjega oddelka, katerim se je vže na počasnej hoji videlo, da se jim ne mudi naprej; bile so to: žarno cveteče georgine, raznobojne astre, bledolični podleski, jasnočki zimzelen in še nekaj drugih. — A tudi te niso ostale same. Pridružil se jim je mož krepke rasti, zagorelih lic. Napovednika jeseni so ga zvali ljudje. Pozdravil jih je kot stare znanke ter jim ponudil svoje prijateljstvo in voditeljstvo. Zaupajoč njegovej izkušnosti in trdnej značajnosti, udale so se njegovemu vodstvu; še celó najzádnejše so se pridružile njegovej četi in izginile za gorami. Kmalu za tem pride star mož. Dolga brada in redki lasje so mu bili beli kakor sneg in le s težavo je hodil. Često je postajal, opiral se na bérle, gledal v daljavo in zmajeval nejevoljno s svojo sivo glavo. Bil je gruden — ali kakor so mu ljudje sploh rekli starček-zimec. Ker ni nikogar pričakal, splezal se je s poslednimi močmi na visoko goro, s katere se je videlo daleč na okoli. Zagledal je tudi svoje tovariše, ki so se vsak s svojo četico razhajali na vse strani sveta. Žalost ga obide, solzé se mu uderó po licih in široke gube se mu vležejo raz čelo in lice. Ozré se v nebó in s tresočim glasom vzdihne k Bogu: „Zakaj si me pozabil?“ — In videč radost svojih bratov, vzkipel je od jeze ter godrnjal zoper Boga. A gospod ga zavrne: „Zakaj je tvoje srce nehvaležno se obrnilo od mene? Kako si mogel misliti, da sem te pozabil? Ali si mogel vedeti, da morda zate nisem prihranil še večje radosti. Nameraval sem, izročiti tebi vse cvetice, da je od časa do časa vzameš v svoje varstvo — a sedaj je bodem izročil materi zemlji, ker na srei, v katerem prevladujejo strasti, se slabo počiva. Predrznil si se celó godrnjati zoper mene, zatorej ti bodem poslal pravično kazen.

Nato je Bog ustrvaril nove cvetice, — a imele niso ne barve, ne življenja, ne vonjave, niti cvetja. Bile so ledene cvetice — jedini kras mrzle zime. Ném in

žalosten je odhajal starček s svojimi cveticami. Spominal se je besed Gospodovih, zamujene sreče in bitko se je kesal.

A Bog je dober in usmiljen. Ganila ga je osoda nesrečnega starčka in mislil je, kako bi storil, da bi se tudi teh cvetic ljudje veselili. Poslal je na to zlato solnčeece, katero je z najmilejšimi svojimi žarki obsejalo ledene cvetice in ti žarki so v cveticah zablesteli kot najlepši biseri, ki so očarali sleharnega gledalca.

Od tedaj si starček neutrudljivo prizadeva, da goji in brani svoje cvetice kolikor zna in more. In ko vže davno ni nobene cvetice več v naravi, dáhne on svoje nežne cvetice na naša okna, da se jih vzradosti staro in mlado.

Iz nemškega prevela J. M.

Listje in cvetje.

Zopet nam je neizprosna smrt pobrala odličnega in občespštovanega domoljuba, ki je bil tudi našemu „Vrtcu“ prijatelj in večletni podpornik. — Dne 3. februvarja umrl je prečastiti gospod

Lovro Potočnik,

dekan v Braslovčah na Štajerskem.

Porodil se je blagi domoljub 8. avgusta 1827. l. v Zaspjih na Gorenjskem, v mašnika je bil posvečen 25. julija 1853. l. — Malo dni pred svojo smrtjo poslal nam je še celoletno naročnino za „Vrtec“ ter pristavil besede: „Bog blagoslovi Vaše delovanje!“

Bridko nam je po njegovej izgubi, zatorej ga priporočamo tebi slovenska mladina, da se ga spominaš v svojej molitvi, a mi želimo mir in pokoj njegovej blagej duši. Bodi mu hvaležen spomin ohranjen tudi v našem „Vrtcu.“

(Koliko vrsti živalij je na vsem svetu.) Neki prirodoopisci računijo, da je na vsem svetu do 250.000 vrsti živalij, od katerih jih 150.000 živi, a 100.000 se jih nahaja v okameninah.

Uganke.

- 1) Vrhu strehe stoji in zvezde šteje. Kaj je to?
- 2) Kdo je najboljši zdravnik?

(Odgonetke uganek v prihodnjem listu.)

Številčni rebus iz zemljepisja.

(Priobčuje A. Ž.)

1	2	3	4	5	6	7
2	4	5	6	7	.	.
3	1	8	6	9	10	.
4	11	2	11	7	11	.
5	11	6	11	.	.	.
6	3	12	2	.	.	.
7	6	4	7	6	7	11

Opomnja: Sedem vrst številk znači sedem zemljepisnih imen iz Kranjskega okraja in sicer: 1. gora; 2. trg; 3. vas; 4. vas; 5. vas; 6. gora; 7. vas. Prva vrsta se čita tudi v prvej vrsti nizdolu.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Odgonetke uganek v 2. „Vrtčevem“ listu:

1. Kdor je na obeh slep; 2. Koprivo; 3. Prstan na prstu; 4. Peč; 5. Dolga palica; 6. Brijaču; 7. Puška; 8. Sito; 9. Ura; 10. Repa; 11. Kadar dva na jednom konji jezdit; 12. Oči; 13. Ogledalo; 14. Petelin na puški; 15. Zobjé na glavniku; (češlju); 16. Knjiga.

